

Trei filozofii de viață

Versete călăuzitoare: Psalmul 39.6,7

Psalmul 39.6,7: În adevăr, omul umblă ca o umbră; în adevăr, se frământă în zadar, îngrămădește bunuri și nu știe cine le va strânge. Și acum, ce aștept eu, Doamne? Speranța mea este în Tine.

„Și acum, ce aștept eu, Doamne?” Aceasta este o întrebare care cercetează foarte profund inima; și deseori este foarte necesar să ne-o punem, căci mereu suntem surprinși că dorim lucruri care nu merită să te întinzi după ele.

Inima omului se aseamănă foarte mult cu sârmanul olog de la poarta Templului din cartea Faptele apostolilor 3. El privea plin de speranță pe fiecare care trecea pe lângă el, „așteptând să primească ceva de la ei”. În împrejurările schimbătoare inima va căuta întotdeauna după o oarecare ușurare, mângâiere sau vreo bucurie. Mereu se va îndrepta spre râul naturii, în speranța zadarnică că va primi din el vreo înviorare.

Este uimitor spre ce mărunțișuri de nimic se îndreaptă uneori inima omenească: spre o schimbare a împrejurărilor, spre schimbarea domiciliului, a aerului, spre o călătorie, o vizită, o scrisoare, o carte – toate acestea sau altele asemănătoare lor trezesc așteptări în suflet, care nu își au centrul și originea în Hristos, ci revelează numai că Hristos nu este *totul* pentru suflet.

De aceea este cu adevărat important să punem deseori inimilor noastre această întrebare: „Ce aștept eu cu dor?” Răspunsul sincer la această întrebare a oferit chiar și creștinilor credincioși maturizați prilej de smerire și de judecare de sine înaintea Domnului.

Versetul al șaselea din Psalmul 39 ne arată prin expresiile

1. „umbră”
2. „frământare în zadar”
3. „îngrămădire”

trei trăsături de caracter. La unii oameni se pot întâlni toate trei, însă foarte des în om se dezvoltă deosebit de puternic unul sau altul din ele.

1. Sunt mulți oameni a căror viață se aseamănă cu o umbră sau „o paradă trecătoare”, indiferent dacă ea este privită în caracterul lor personal sau în poziția de afaceri, în legăturile lor politice sau în mărturisirea lor religioasă. Ei nu au nimic solid, nimic real, nimic adevărat. Strălucirea lor este asemenea unei poleiri cu aur foarte subțire.

Nimic nu este realmente profund, nimic esențial. Totul este superficial – efemer, lipsit de importanță – „o umbră”.¹

2. Găsim apoi o altă clasă, a căror viață este permanent și zadarnic „plină de frământare”. Ei nu ajung niciodată la odihnă, niciodată nu sunt satisfăcuți, niciodată fericiți. Mereu așteaptă ceva îngrozitor, apropierea unei catastrofe, și numai gândul la ceasta îi ține permanent sub teroare. Își fac griji cu privire la avutul lor, la prietenii lor, la afacerile lor, la copiii lor, la angajații lor. Cu toate că ei sunt în împrejurări în care mii de semeni ai lor îi privesc cu invidie, ei par să fie permanent tulburați. Ei se chinuie cu lucruri care niciodată nu pot veni, cu greutăți, pe care ei niciodată nu le vor întâmpina, cu îngrijorări, de care niciodată nu vor avea parte. În loc să-și amintească de binecuvântările din trecut și să se bucure de îndurarea lui Dumnezeu din prezent, ei așteaptă pentru viitor numai încercări și îngrijorări. Cu un cuvânt, ei „se frământă în zadar”.
3. Mai găsim și clasa a treia, care se deosebesc de cele anterioare. Este vorba de oameni harnici și cu mintea ageră, care știu să câștige bani, oameni, care vor să trăiască acolo unde alții ar suferi de foame. Ei nu prezintă multă aroganță, pentru aceasta ei sunt prea curați, și viața lor este orientată foarte mult spre realitatea practică. De asemenea despre ei nu se poate spune că sunt în mare neliniște. Ei sunt mai degrabă stăpâniți de un duh de hărnicie, de activitate, permanent întreprind ceva și inventează posibilități noi. „El îngrămădește bunuri și nu știe cine le va strânge.”

Dar să observăm: peste toți trei Duhul Sfânt a scris același cuvânt: „deșertăciune”. Da, „totul sub soare”, fără nici o excepție, a fost descris de cineva care le-a cunoscut din experiență și le-a scris prin inspirație. După toată osteneala lui, Solomon a trebuit să mărturisească: „Și, iată, totul era deșertăciune și goană după vânt” (Eclesiastul 2.11). Oriunde te-ai îndrepta „sub soare”, realmente nu vei găsi nimic în care inima ta se poate odihni. Tu trebuie să te ridici pe înălțimea măreață a credinței, în acea regiune „deasupra soarelui”, ca să găsești partea „mai bună, cerească”. Cel care șade la dreapta lui Dumnezeu a spus: „Eu umblu pe calea dreptății, în mijlocul cărărilor judecății, ca să fac pe cei care Mă iubesc să moștenească avere; și le voi umple vistieriile” (Proverbe 8.20,21). Nimeni altcineva în afară de Domnul Isus nu poate da o „avere permanentă”, nimeni, în afară de El, nu poate „umple”, nimeni, în afară de El, nu poate „satisface”. Nevoia cea mai profundă a conștiinței este satisfăcută în lucrarea desăvârșită a lui Hristos, și Persoana Sa minunată poate liniști și satisface dorința cea mai profundă a inimii. Cine a găsit pe Hristos pe cruce și pe Hristos aflat pe tron, acela a găsit tot ceea ce se poate dori pentru timp și veșnicie.

Psalmistul, după ce și-a cercetat inima cu întrebarea „Și acum, ce aștept eu?”, poate acum răspunde cum se cuvine: „Speranța mea este în Tine!” Nici o „priveliște deșartă”, nici o „frământare zadarnică”, nici o „îngrămădire” nu-l mai preocupă. El a găsit în Dumnezeu pe

¹ Remarca redacției: Aceștia sunt „persoanele care știu să se descurce” din zile noastre, care vor să facă din fiecare zi „ce este cel mai bine”, conform mottoului „Carpe diem – folosește ziua”.

Carpe diem?

Cineva care este demn să te încrezi în El. Și de aceea el își îndepărtează ochii de la toate celelalte și spune: „Speranța mea este în Tine!”

Aceasta este singura poziție plină de pace și fericire. Niciodată nu va fi dezamăgit sufletul care se sprijină și așteaptă cu nerăbdare pe Domnul Isus. În părtășia cu El sufletul posedă o comoară inepuizabilă pentru bucuria actuală; în același timp el va fi umplut cu acea speranță fericită, că el, după ce va trece pentru totdeauna veacul acesta cu toată „deșertăciunea”, „frământarea zadarnică” și toate mașinațiunile lui deșarte, va fi acolo unde este El, ca să vadă gloria Lui, ca să se învioreze în lumina feței Sale și să fie pentru veșnicie transformat într-un chip asemenea Lui.

Fie ca și noi să ne facem o obișnuință să ne verificăm inima legată de pământ și deseori orientată spre cele de jos, cu întrebarea examinatoare: „Ce doresc eu?” Aștept vreo îmbunătățire a împrejurărilor de aici de pe pământ sau aștept eu pe Fiul lui Dumnezeu din cer? Pot eu privi în sus spre Domnul Isus și să spun cu toată inima și sincer: „Speranța mea este în Tine!”?

Dumnezeu să ne dăruiască, ca inimile noastre să fie tot mai mult despărțite de veacul acesta rău și de tot ce îi aparține – prin puterea părtășiei cu acele lucruri care sunt nevăzute și veșnice!

Titlul original: „Auf was harre ich?”
din *Ermunterung und Ermahnung*, Anul 40, 1986, pag. 6–10.